

UCHWAŁA nr 20/2014

Rady Programowej Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury
z dnia 21 lutego 2014 r.

**w sprawie senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy
o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury oraz niektórych innych
ustaw (druk senacki nr 535)**

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (Dz. U. z 2012 r., poz. 1230) Rada Programowa przedstawia opinię o senackim projekcie nowelizacji ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury.

Projekt w istotny sposób zmienia i rozszerza kompetencje Ministra Sprawiedliwości w zakresie nadzoru sprawowanego nad Krajową Szkołą Sądownictwa i Prokuratury, co w ocenie Rady nie tylko oznacza zmianę modelu funkcjonowania Krajowej Szkoły, lecz także może godzić w konstytucyjną zasadę niezawisłości sędziów i w niezależność prokuratury.

Rada Programowa krytycznie ocenia zwiększenie wpływu Ministra Sprawiedliwości na kierunki działalności szkoleniowej Krajowej Szkoły. Projekt przewiduje odmienne niż do tej pory ukształtowanie pozycji i kompetencji Rady Programowej, Dyrektora Krajowej Szkoły oraz Ministra Sprawiedliwości, ograniczając wpływ Rady Programowej na działalność Krajowej Szkoły.

Po pierwsze, niewłaściwe jest ograniczenie kompetencji Rady Programowej, przewidzianych w art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy o KSSiP, w zakresie uchwalania harmonogramu działalności szkoleniowej Krajowej Szkoły i przekazanie w tym zakresie kompetencji Ministrowi Sprawiedliwości i Prokuratorowi Generalnemu. Projekt rocznego harmonogramu działalności szkoleniowej powinien przygotować Dyrektor Krajowej Szkoły, a Rada Programowa powinna uchwalać ten harmonogram, podobnie jak uchwała programy aplikacji.

Po drugie, niewłaściwe jest ograniczenie uprawnień Rady Programowej, przewidzianych w art. 10 ust. 1 pkt 10 ustawy o KSSiP, w zakresie opiniowania kandydatów na wykładowców przez przyznanie Ministrowi Sprawiedliwości

kompetencji zgłoszenia sprzeciwu wobec osoby wykładowcy. Trzech członków Rady Programowej wskazuje Minister Sprawiedliwości. W czasie dyskusji podczas opiniowania kandydatów mogą oni przedstawić stanowisko i ewentualne zastrzeżenia Ministra Sprawiedliwości. Możliwość zakwestionowania przez Ministra Sprawiedliwości pozytywnej opinii o kandydacie wyrażonej przez Radę Programową podważa sens opiniowania kandydatów na wykładowców przez ten organ Krajowej Szkoły.

Po trzecie, niewłaściwe jest ograniczenie kompetencji Rady Programowej, przewidzianej w art. 10 ust. 1 pkt 13 ustawy o KSSiP, jedynie do wyrażania stanowiska w sprawach dotyczących działalności szkoleniowej Krajowej Szkoły. Rada Programowa powinna mieć możliwość wyrażania opinii we wszystkich istotnych sprawach dotyczących działalności Krajowej Szkoły (np. działalności wydawniczej, współpracy międzynarodowej), a nie tylko działalności szkoleniowej.

Dotychczasowe rozwiązania dotyczące pozycji i kompetencji Rady Programowej uznać należy za właściwe, co potwierdza kilkuletnia praktyka ich stosowania.

Wreszcie, Rada Programowa krytycznie ocenia propozycję powierzenia Krajowej Szkole prowadzenia działalności gospodarczej. Między trudnościami, które należy rozwiązać w sferze zarządzania majątkiem, a prowadzeniem działalności gospodarczej istnieje fundamentalna różnica. Zrównanie Krajowej Szkoły z podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą jest w najwyższym stopniu niewłaściwe zarówno z formalnego punktu widzenia jak i merytorycznych konsekwencji takiego rozwiązania. Krajowa Szkoła została utworzona jako instytucja publiczna, której zadaniem jest szkolenie kadr wymiaru sprawiedliwości (sądów i prokuratury). Nic nie powinno zakłócać realizacji tego podstawowego zadania.

Przewodniczący Rady Programowej
Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury

prof. dr hab. Janina Błachut